

HOOFDSTUK 1: DE ECHO VAN HET VERLEDEN

Ik herinner me de geur van angst. Het was niet alleen de scherpe, weeïge lucht van goedkope alcohol die uit mijn vaders poriën leek te dampen, maar ook de zure, benauwde walm van angst die altijd in onze kleine, donkere flat hing. Ik was er zo aan gewend dat ik het nauwelijks opmerkte, tot ik later begreep dat het de adem van mijn eigen kindertijd was. Een adem die stonk naar onmacht en onveiligheid.

Mijn vader was een schim, meer een dreiging dan een mens. Zijn gezicht was vaak opgezwollen, zijn ogen rood doorlopen, niet van slaapgebrek, maar van drank. De woorden die uit zijn mond kwamen, waren zelden zacht, vaker waren het brullen, scheldwoorden die door de dunne muren sneden en zich in mijn geheugen griften. Ik herinner me zijn vuisten, hoewel ik nooit zelf het directe doelwit was. Het was mijn moeder die de klappen incasseerde.

Elke dag na school was een afweging. Als ik de sleutel in het slot stak, hield ik mijn adem in. 'Zou hij thuis zijn? Zou hij al gedronken hebben?' Op een van die dagen kwam ik binnen en zag hem in de keuken staan.

"Smeer boterhammen voor me, ondankbaar rotjong!" brulde hij, zijn stem al rauw van de drank.

Ik haastte me naar het brood, mijn hart bonzend in mijn keel. Terwijl ik probeerde de boterhammen zo snel mogelijk te smeren, tilde hij zijn hand op, alsof hij klaar stond om me een klap te geven. Mijn lichaam verstijfde. Ik was hoe dan ook altijd bang en volgzaam, elke vezel in mijn lijf schreeuwde om gehoorzaamheid. Ik wist dat verzet alleen maar meer pijn zou opleveren, voor mij of voor haar. Ik was toen elf jaar oud.

Mijn moeder... Zij was als een vogel met gebroken vleugels. Stil, schuchter, altijd bezig haar verwondingen te verbergen. Ik zag haar vaak met een laag make-up die probeerde de blauwe plekken te camoufleren, of met een

HOOFDSTUK 41: A CHANCE IN A LIFETIME

Het was die ene nacht, ongeveer een jaar geleden: het moment waarop ik haar een klap had willen verkopen. Na die giftige, explosieve breuk verliet ze, stampvoetend en vol ongeloof, mijn appartement; haar emoties waren een kokende pot vol gif en gal.

Ze voelde de woede, de machteloze frustratie die ik zo verkeerd had geïnterpreteerd. Ik had haar willen slaan, terwijl zij daar stond, klaar om mij te helpen. Ze rende naar haar auto op de binnenplaats, haar lichaam trilde. Toen ze achter het stuur zat, barstte de dam.

Ze huilde en schreeuwde het uit, sloeg met haar vuisten op het stuur en liet alle opgekropte frustratie de vrije loop. Voorbijgangers keken bezorgd en staarden naar haar, maar dat maakte haar alleen maar furieuzer:

“Kun je het zien?!” brulde ze. “Flikker toch op!”

Haar stem was een schelle kreet, zo hard dat de hele binnenplaats haar kon horen. Met een kreet startte ze de motor en reed ze weg. Onderweg naar huis herbeleefde ze de situatie keer op keer in haar hoofd. Ze schreeuwde alsof ik naast haar op de passagiersstoel zat. Verwijtend en verachtend riep ze:

“Vuile klootzak! Vuile, ondankbare, kut-alcoholist! Heb ik daar zoveel van mijn leven voor opgeofferd?”

Eenmaal thuis stortte ze in, ze smet de deur van haar appartement hard dicht. Het bed waar ze heen strompelde, was haar enige vriend, en ze huilde er troosteloos op. Een laatste, verstikkende schreeuw werd opgeslokt in haar kussen, al had de hele wereld het mogen horen.

De stilte die volgde was allesoverheersend: het was de adem van een diep, ingeworteld verdriet. Ze viel in slaap en haar wangen waren rood en gebarsten van de tranen die urenlang haar enige gezelschap waren geweest; het verdriet leek wel bijna een fysieke aanwezigheid die haar omhelsde uit troost.

HOOFDSTUK 51B: EEN CONFRONTEREND BEZOEK

“Goedemiddag, ik ben hier om mijn broer te bezoeken, Liam Hendrix.”

Een beveiligingsbeambte legde haar bezoek vast en begeleidde haar naar een ruimte waar zij werd gefouilleerd. Na het opbergen van persoonlijke eigendommen brachten ze haar naar de bezoekruimte waar ze plaatsnam achter het plexiglas.

Verschillende gedetineerden werden binnengebracht; ze hadden veelal wekelijks bezoek.

Terwijl ze op haar horloge keek, zag ze vanuit haar ooghoek een gestalte aankomen.

“Mijn hemel, Liam!”

Tranen vloeiden over haar wangen bij het aanzien van zijn schrijnende gezicht. De kaalgeschoren kop, verwondingen en blauwe plekken. Brenda hief haar handen voor haar mond.

“Hey zusje,” zei Liam met een gemaakte lach op zijn gezicht.

“What the fuck is met jou gebeurd?”

“Tja, je weet wel, ben gevallen,” knipoogde hij naar haar.

Brenda wendde haar hoofd af en wreef haar tranen weg.

“Als ik erachter kom wie...”

“Stil maar, zusje,” onderbrak Liam haar. “Respect moet je hier verdienen, en negen van de tien keer is dat met geweld,” lachte hij.

“Jezus Christus, ik weet niet wat ik hiervan moet denken, je bent onterfd, verbannen, en dan ga jij doodleuk hier liggen knokken alsof het alledaagse kost is.”

“Luister, Brenda,” zei Liam met een ferme stem. “Die Paskal Passers, hij is de oorzaak van dit alles, ik probeer hier te overleven.” Hij keek boos de andere kant op. “Je zou me eerder dankbaar moeten zijn dat ik het voor jou opnam.”